

ER GEBEUREN VREEMDE DINGEN MET MIRANDA'S ZOONTJE TIM

Spookt het hier?

Tim huult erg veel, heeft een ernstige allergie en er gebeuren regelmatig van die vréemde, niet direct te verklaren dingen rondom het kleine mannetje. Zijn moeder Miranda begrijpt er helemaal niets van. Wat zou er toch aan de hand kunnen zijn met haar zoontje?

Tekst: Astrid Krijgsman

Tim was een huilbaby. Hij huilde uren achter elkaar en was alleen maar stil te krijgen als hij gedragen werd of op schoot zat. Slapen deed hij alleen tussen Danny en mij in, maar dan moesten we hem niet aanraken want dan was hij zo weer wakker. En dan nog waren het hazenslaapjes. Het was dodelijk vermoeiend voor ons allemaal. Ik liep op mijn tandvlees en was oprecht blij toen ik na een maand of drie weer twee dagen per week kon gaan werken. Op kantoor kon ik mijzelf weer opladen om thuis voor Tim een lieve moeder te zijn. Stofzuigen of even aan de telefoon kletsen deed ik allang niet meer als ik alleen met Tim was. Ik was de hele dag met hem bezig. Het leek wel alsof hij zich alleen veilig voelde op mijn arm of die van Danny. Op het consultatiebureau vonden ze dat hij goed groeide en dat er geen reden voor ongerustheid was. Dat hij veel spuugde en elke dag van onder tot boven onder de dunne poep zat, daar moest ik niet te veel waarde aan hechten. Dat hoorde erbij, zeiden ze. En er waren ook mensen die zeiden: "Dat heb je met baby's. Die huilen, spugen en poepen." Wat moest ik daar nou mee? Ik had geen ervaring met baby's en we wisten in feite ook niet beter. Tim groeide goed, zijn ontwikkeling verliep volgens het boekje... Dan is er toch niets aan de hand? Maar nadat goede vrienden van ons ook een baby hadden gekregen, merkte ik toch een groot verschil. "Waar is Stijn?" vroegen wij op een dag, toen we bij hen op bezoek kwamen. Ze waren allebei in de tuin bezig en ik zag het kleine wurmpje nergens. "Die slaapt", zei mijn vriendin nonchalant. "Hoezo?" "Kun jij gewoon in de tuin werken terwijl hij slaapt?" Mijn vriendin begon te lachen. "Jij niet dan?" Ik vond het opeens gek om te zeggen dat ik helemaal niets meer kon doen, omdat Tim al mijn tijd en aandacht opeiste. Dus lachte ik mijn eigen opmerking weg en begon snel over iets anders. Maar het zette me wel aan het denken, vooral toen mijn zus ook een kindje kreeg en het daar ook allemaal zo anders ging dan bij ons. Het kindje van mijn vriendin kon alleen spelen in de box terwijl zij het huishouden deed en hij sliep altijd in zijn eigen bedje zonder 's nachts wakker te worden. Mijn neefje idem dito. Maar Tim niet, Tim wilde altijd bij ons zijn.

De maanden gingen voorbij. Tim ontwikkelde zich nog steeds zoals het hoorde. Hij leerde kruipen en

lopen, niets bijzonders dus. Maar wat wel opviel: hij was extreem lief. Hij deed niets verkeerd, ruimde zijn speelgoed netjes op en luisterde perfect. Hij was heel rustig, dromerig soms.

En het klinkt misschien gek, maar hij had iets met de toog tussen de keuken en de woonkamer. Tijdens het spelen dwaalden zijn ogen vaak af naar dat plekje. Het was net alsof hij daar iets zag.

'Hij is een beetje té lief', vond mijn moeder. 'Kinderen van deze leeftijd horen toch ondeugend te zijn?'

Ik volgde zijn blik, maar kon niets vreemds ontdekken. Pas later realiseerde ik me dat hij als baby ook zo naar die plek had gekeken. "Wat zou hij daar toch zo interessant aan vinden?" hebben Danny en ik toen wel eens terloops tegen elkaar gezegd.

Mijn moeder schudde haar hoofd als ze zag hoe braaf Tim was. "Hij is een beetje té lief", vond ze. "Kinderen van deze leeftijd horen toch ondeugend te zijn?"

Dat vond ik ook, maar tegelijkertijd was het ook wel prettig. Tim was nog steeds heel afhankelijk, hij sliep niet goed en we waren allemaal bekaft.

En toen kreeg Tim, naast het vele spugen en de extreme poepbroeken, ook nog eens netelroos. Hij was op dat moment anderhalf jaar. De dokter dacht aan een allergie. Met behulp van een diëtiste schrapten we alles uit Tims menu waar melk of eiwit in zat. Boodschappen doen werd daardoor een stuk ingewikkelder. De macaroni van de ene supermarkt en de saus van de andere, dat werk. Er waren zoveel producten die Tim niet meer mocht eten... Maar ja, we wilden het wel graag proberen want we hoopten dat hij zich dan toch wat beter zou gaan voelen.

Het dieet wierp zijn vruchten af: de netelroos verdween en ook het spugen en de vieze broeken werden minder. Het was nog niet helemaal weg, maar we zagen wel dat het beter met ons mannetje ging. Maar toch was ik er niet helemaal gerust op. Noem het moederintuïtie of zoiets, ik bleef zoeken. Uiteindelijk kwam ik terecht bij een kinderarts. Die wist mij te vertellen dat Tim helemaal verstopt zat. Er werden röntgenfoto's gemaakt en de arts bleek gelijk te hebben.

Mijn zoon zag dingen die er niet waren.

"Maar al die vieze poepbroeken dan?" vroeg ik hem toen we de uitslag kregen.

"Dat noemen wij overloopdiarree", legde de arts uit. "Tims darmen werken niet naar behoren omdat ze vol zitten en het enige wat ze kunnen produceren is die dunne drab die overal tussen gaat zitten."

Tim kreeg vervolgens drie klismabehandelingen en een dosis laxemiddelen. Hij moet ontzettende buikpijn hebben gehad, maar hij klaagde nooit. Ik heb me daar heel rot onder gevoeld. De behandeling duurde in totaal negen maanden en toen was de verstopping eindelijk verdwenen.

Nu ik wist dat er een spook om mijn kind heen hing, voelde ik me niet meer op mijn gemak

Het ging daarna beter met Tim - hij was nog altijd heel lief, braaf en rustig - maar toen begon het me op te vallen dat er vaak van die rare dingen gebeurden, vooral als hij en ik samen thuis waren. Tim hield de toog nog altijd nauwlettend in de gaten - hij kon echt vol ontzag die richting opkijken - en er was allerlei elektrisch speelgoed dat spontaan aanging. Ook zag ik tot mijn grote verbazing Tims babygym heen en weer slingeren, terwijl hij niet eens in de buurt was. En ook 's nachts hoorden we allerlei muziekdeuntjes. Volgens Danny was het een elektrische storing, niets aan de hand. Maar het was toch vreemd dat de apparaten soms uren achter elkaar liedjes speelden. Alsof iemand keer op keer op de aanknop drukte.

We werden er gek van en van pure ellende zetten we het speelgoed op zolder, we hoopten het daar niet meer te horen. En wat denk je? Het stopte.

"Spoken zeker?" zei ik op een gegeven moment gekscherend tegen Danny.

Hij knikte, maar nam me niet serieus. Nee, natuurlijk niet...

Een andere keer lag Tim in zijn bedje en via de babyfoon hoorde ik hem lachen. Kort daarop hoorde ik een harde knal. Ik rende naar boven en zag dat de pot met zalf, die op de commode had gestaan, ondersteboven op de grond lag. Het was een enorme troep. Tim had onmogelijk zelf deze pot op de grond kunnen gooien vanuit zijn ledikantje.

Dat er écht rare dingen gebeurden, besepte ik op

een avond toen ik met Tim alleen aan tafel zat. Hij schrok ergens enorm van en sloeg zijn handjes voor zijn ogen. Hij trilde als een rietje. Ik nam hem op schoot en probeerde uit te vissen waardoor hij zo geschrokken was. Ik zag niets, ik begreep er niets van, maar ik las de angst in zijn ogen. Ik vroeg Tim wel wat er was, maar veel meer dan "Hap, hap" kreeg ik er niet uit. Hij praatte er sowieso bijna niet over, maar ja, wat kun je in dat opzicht ook van een bijna driejarige verwachten?

Maar het was inmiddels duidelijk dat mijn zoon dingen zag die er niet waren, of beter gezegd: die ik niet zag.

Kort daarna herinnerde ik me dat ik een tijdje daarvoor een artikel over geesten en entiteiten gelezen had. Toen had ik al af en toe aan Tim gedacht en de dingen die we met hem meemaakten, maar tegelijkertijd was ik toch ook wel erg sceptisch. Ik wist niet eens of ik wel in dat soort zaken geloofde.

Maar ik begon er toch wel steeds meer van overtuigd te raken dat we - of beter gezegd Tim - met een raar verschijnsel te maken hadden. Een vervelend spook, dat mijn kind bang maakte. Dat kon gewoon niet anders.

Danny geloofde ook niet in spoken maar stond achter mijn beslissing om contact op te nemen met een aantal mediums. Maar ja, hoe vind je die? Ik kon toch niet *Help, mijn kind wordt lastiggevalen door een spook*, intikken bij Google? Dus zocht ik onder *huis schonen en entiteiten*. Dat waren termen die ik onthouden had van het artikel.

Ik had wel eens gehoord over huizen reinigen in de spirituele wereld en begreep dat er soms entiteiten bleven hangen. Kinderen schijnen hiervoor extra gevoelig te zijn.

Ik mailde drie mediums een algemeen briefje. Ik vertelde niets over Tim, maar vroeg hoe het eraan toeging met het schoonmaken van een huis en wat de kosten waren.

Ik kreeg al snel antwoord. De eerste vertelde dat iedere entiteit die hij weghaalde mij tien euro zou kosten. Dat vond ik nogal vaag klinken, want hoe moest ik nou weten hoeveel entiteiten ik in huis had zitten. Beetje moeilijk te controleren voor een leek, zoals ik. De tweede wilde vijfhonderd euro hebben zonder duidelijk te vertellen waarvoor en de derde was Patrick.

Patrick mailde mij uitgebreid over zijn werkwijze bij het reinigen van huizen en vroeg mij hem te bellen. Ik besloot dat te doen omdat ik er meteen een vertrouwd gevoel bij had. Toen ik Patrick aan de telefoon kreeg, vertelde ik hem over Tim, over

PATRICK LEERDE OP ZIJN ZESDE
AL EEN ENTITEIT KENNEN

Veel mensen zijn eerst sceptisch

Ik kwam op mijn zesde voor het eerst in contact met een entiteit. Mijn overleden tante, met wie ik een heel sterke band had, verscheen 's nachts aan mijn voeteneinde. Ik vond het vreselijk eng en rende dan in paniek naar mijn ouders. Maar die zeiden, net zoals zoveel ouders waarschijnlijk, dat ik het me maar verbeeldde. Maar mijn tante bleef verschijnen en later ging ik meerdere geesten waarnemen.

Mijn ouders konden moeilijk accepteren dat ik dingen zag die zij niet konden zien. Ze zagen het als een kwaad, dat bezit van mij had genomen. Ik ging mij enorm afzetten tegen mijn moeder omdat ze mij niet accepteerde zoals ik was. Mijn vader praatte er nauwelijks over, maar hij accepteerde het wel meer dan mijn moeder en later waardeerde hij mijn werk ook. Hij is helaas overleden en ik heb nooit meer aan hem kunnen vragen wat hij er precies van vond.

Ik leerde communiceren met de entiteiten en op latere leeftijd kon ik steeds beter met mijn gave omgaan. Mijn moeder bleef ontkennen dat ik met geesten kon praten en dat leidde er zelfs toe dat ik van huis wegliep. Ik voelde me zo onbegrepen, maar uiteindelijk is het toch goed gekomen. Mijn moeder ging inzien dat er niets mis is met mij. Ze accepteert het nu, maar voor haar blijft het dubbel. Het is in

strijd met haar geloof, maar ze toont nu interesse in mijn werk en ik merk dat ze zelfs trots op mij is.

Andere mensen om mij heen waren vooral nieuwsgierig. Ze wilden er alles over weten. Mede door deze reacties werd ik gesterkt om ermee door te gaan. Om er mijn werk van te maken en mensen te helpen. Je krijgt een gave niet voor niets. Ik 'moest' er iets mee doen.

Een tijdlang heb ik 'mensen helpen' als een hobby gezien, iets dat ik naast mijn werk deed. Sinds vorig jaar zomer heb ik nu mijn eigen bedrijf. Samen met mijn partner Gert-Jan, die ook helderziend is, run ik de zaak. Gert-Jan ondersteunt me tijdens huisbezoeken, onderhoudt de website, verzorgt de workshops en gaat binnenkort ook zelf consulten doen. Samen volgen we momenteel nog de opleiding *Psycho Energetisch Therapeut*.

We 'praten' niet alleen met geesten, maar helpen ook mensen door middel van magnetiseren en dromen verklaren of we proberen erachter te komen waar bepaalde klachten vandaan komen. Ik word daarbij altijd geholpen door mijn persoonlijke gidsen. Ieder mens krijgt bij zijn geboorte een gids mee en tijdens je leven worden dit er meer. Dit kunnen totale vreemden zijn, maar ook familieleden of

vrienden. Het is niet zo dat ik overal waar ik kom geesten zie rondwandelen, hoor. Door concentratie of meditatie kan ik communiceren. Soms met gedachten en soms met filmbeelden. Je kunt het vergelijken met een oude radio, waar nog zo'n antenne aan zit. Soms zit er ruis op de zender waardoor het geluid niet optimaal is. Zo werkt het ook bij communiceren met geesten. Je krijgt niet alles door tot de kleinste details. Het gaat voornamelijk om de grote lijnen, waarmee de meeste mensen daarna zelf meer kunnen doen.

Het eerste contact met Miranda verliep meteen al heel goed. Ze mailde op mijn verzoek foto's, waarbij ik meteen voelde dat er iets niet goed zat en dat het om een oude geest ging. Miranda wilde graag een afspraak met mij maken met het uitgangspunt *baat het niet, dan schaadt het niet*. Veel mensen zijn in eerste instantie sceptisch. Logisch, want als je zelf niets voelt of ziet kun je maar moeilijk begrijpen dat er wel degelijk meer is.

Samen met Gert-Jan ben ik bij Miranda langsgaan. Tim lag op bed en wij zaten op de bank, waar Miranda haar verhaal deed. Ik raakte in een soort trance, een trance die ik nodig heb om me goed te concentreren zodat ik me kan openstellen voor entiteiten, maar ik hoorde Miranda nog wel praten en ik gaf ook nog antwoord. Als snel zag ik de boosdoener staan onder de toog. Via een soort van filmbeelden liet deze geest mij weten erg ongelukkig te zijn omdat hij niet geholpen werd. Tim wilde niet met hem spelen en hij wilde weg, maar hij wist niet welke kant hij op moest. Daarom was hij bijzonder chagrijnig en dat was de reden dat Tim zo bang voor hem was. Via mijn gedachten heb ik deze oude boer, want dat was hij, laten weten hoe hij naar het licht moest gaan. Hij verdween en is nooit meer teruggekomen. Miranda wilde niet te veel details horen - dat vond ze eng en ook niet nodig, als hij maar weg was - en ik heb haar dan ook niet alles verteld. Zodra ik een huis uitstap, probeer ik alles wat er gebeurd is ook weer meteen achter me te laten.

Tim is vrolijker geworden en is van een schuw en angstig kind veranderd in een normaal jongetje. En daar doe ik het uiteindelijk allemaal voor. ■

Voor meer informatie over Patrick kun je kijken op www.dedrie.com.

Wat vind je van Patrick's verhaal? Mail naar redactie@mijngeheim.nl o.v.v. '1023 Patrick' of vertel je eigen verhaal op www.mijngeheim.nl.

Win een sessie met Patrick

Zou jij na het lezen van dit verhaal ook een sessie met spiritueel coach Patrick willen meemaken? Ga dan snel naar www.mijngeheim.nl en klik op *Deel je verhaal*. Vul daar vervolgens de gevraagde gegevens in en schrijf - onder de categorie *Spiritualiteit* - waarom jij denkt de hulp van Patrick goed te kunnen gebruiken. Misschien win je wel een gratis consult bij hem.

De redactie van *Mijn Geheim* is niet verantwoordelijk voor de uitkomst van het consult.

ADVERTENTIE

SCOTFEST
zondag 13 juni
Gratis toegang
11.00 tot 19.00
Reeshofpark
in Tilburg

Activiteiten: o.a.
Highland games, Schotse markt,
Wellie Throwing

Optredens van o.a.
Red Hot Chilli Pipers,
Rythm 'n Reel, Ogham

www.scotfest.nl